

# РЕШЕНИЕ

№ 1675

гр. Варна, 09.12.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 29 СЪСТАВ**, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Бончева

при участието на секретаря Калина Ив. Караджова  
като разглежда докладваното от Мария Бончева Административно наказателно дело № 20223110201735 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „Евростандарт“ ЕООД, против Наказателно Постановление № В-01-ДНСК – 40/28.03.2022г., издадено от Зам. Началника на ДНСК, с което за нарушение на чл.237 ал.1 т.6 от ЗУТ, на „Евростандарт“ ЕООД е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 20 000 лв., на осн.чл.237 ал.1 т.6 от ЗУТ.

С жалбата се иска цялостна отмяна на постановлението, като се навеждат множество доводи за допуснати нарушения на процесуалните правила свързани с липса на конкретна дата и място на извършване на нарушението, както и такива свързани с неправилно приложение на материалния закон, като се твърди че описаното нарушение не е било извършено.

За съдебното заседание въззивната страна, редовно призована, представлява се от упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата на посочените в нея основания. По същество отново се сочи, че не е извършено описаното в постановлението нарушение, релевират доводи за допуснати нарушения на процесуалните правила. Поради това пледира наказателното постановление да бъде отменено изцяло.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от упълномощен процесуален представител, който оспорва жалбата и по същество моли наказателното постановление да бъде потвърдено. Твърди се, че нарушението безспорно е извършено.

**След преценка на доводите на жалбоподателя и с оглед събраните по делото**

**доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:**

„Евростандарт“ ЕООД в качеството си на консултант, по смисъла начл.166, ал.1, т.1, предл. първо от ЗУТ, притежаващо удостоверение № РК-0242/04.07.2019г. издадено от ДНСК, за извършване на оценка за съответствие на инвестиционен проект /ОСИП/ и/или упражняване на строителен надзор, и въз основа на договор с възложителя е извършило ОСИП на строеж: „Сграда за обслужващи дейности с трафопост и подземно застрояване“, находящ се в УПИ 1-1424 „за обслужващи дейности“. /ПИ с ид. 10135.1507.1180/, кв.31 по плана на 8-ми м.р., ул. „Стефан Стамболов“ №16, гр. Варна, в нарушение на изискванията на чл.142, ал.5, т.1, т.3 и т.7 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Съгласно текста на горесцитираните разпоредби, оценката обхваща проверка на инвестиционния проект за съответствието му с предвижданията на подробния устройствен план /ПУП/ - чл. 142, ал.5, т. 1; изискванията на нормативните актове по всяко от основните изисквания към строежите по чл.169, ал.1 от ЗУТ и изискванията на чл.169, ал.3 от ЗУТ - чл.142, ал.5, т.3; други специфични изисквания към определени видове строежи съгласно нормативен акт, ако за обекта има такива - чл. 142, ал.5, т.7. При проверка, извършена от служители на РДНСК - Варна, по реда на чл.156, ал.1 от ЗУТ на законосъобразността на разрешение за строеж № 144/04.10.2021г., издадено от главния архитект на община Варна е установено следното: За УПИ 1-1424 има влязъл в законна сила, на 07.09.2015г., подробен устройствен план /ПУП/ - план за регулация и застрояване /ПРЗ/ и работен устройствен план /РУП/, одобрен със заповед № Г-127/21.03.2015г. на зам.-кмета на Община Варна. Видно от ПУЛ - ПРЗ и РУП за УПИ 1-1424, в имота е предвидено изграждане на основно застрояване с предназначение - обслужващи дейности и характер на застрояване - високо. Със задължителна линия на застрояване в черен цвят е предвидено цялостно запазване на външните ограждащи стени на съществуващата сграда в имота до абсолютна кота 20.98.

Над контура на съществуващата сграда, с РУП е предвидено надстрояване до абсолютна кота 31.00м., след което следва сградата да се отдръпне на 18.00м. от съществуващите на север, изток и запад през улица сгради, и на 8.00 м. от южната регулационна граница с ПИ 10135.1507.442, до достигане на кота корниз абсолютна кота 53.38. Височината на сграда, определена с РУП към ул. „Стефан Караджа“ е 36.74м.; към ул. „Стефан Стамболов“ е 37.22м.; към ул. „Стефан Богориди“ е 36.17м.; към съседния ПИ 10135.1507.442 е 36м. Предвидено е подземно застрояване, разполагащо се в очертанията на основното. Съгласно съгласуваните и одобрени, на 01.10.2021г., от главния архитект на община Варна, инвестиционни проекти, в УПИ 1-1424 се предвижда изграждане на сграда за обслужващи дейности, като частично се запазват ограждащите стени на съществуващата в имота сграда, а именно - 4,57м. към ул. „Стефан Караджа“ и 5,02м. към ул. „Стефан Богориди“, както и две стени с дължина 10,73м. и 10,47м. към ул. „Стефан Стамболов“. Към отстоящия на юг-ПИ 10135.1507.442, ограждащите стени се събарят изцяло. От 113,00м. ограждащи стени

/измерени в съответствие с мащаба по ПУП -ПРЗ и РУП/, от тях се запазват 30,77м. От така изготвения инвестиционен проект е видно, че в отклонение от действащия ПУП-ПРЗ и РУП за имота, одобрен със заповед №Г-127/21.03.2015г. на зам.-кмета на община Варна, от съществуващата сграда се запазват само частично външните ограждащи стени, което е в нарушение на императива на чл.108, ал.1, изр.2 от ЗУТ, вр. с чл.113, ал.4, т.1 от ЗУТ и чл.62, ал.3, т.2 и т.3 от Наредба № 8/14.06.2001г.

Съгласно текста на цитираната разпоредба на чл.108, ал.1, изр.2 от ЗУТ Предвижданията наподробните планове са задължителни за инвестиционното проектиране, като задължение на консултанта е извършването на проверка за съответствието на проектите с предвижданията на ПУП (чл. 142, ал.5, т. 1 от ЗУТ). Отделно от това, но във връзка с горното, видно от разрези и фасади на съгласувания и одобрен инвестиционен проект по част „Архитектура“, над кота корниз 53,38, определена с РУП, е проектиран плътен парапет от стоманобетон, с което се надвишава височината на сградата, определена по реда на чл.24, ал.1 от ЗУТ, съгласно който „височината на сградата се определя в абсолютни мерки от котата на средното ниво на прилежащия терен за съответната ограждаща стена: до котата на пресечната линия на фасадната плоскост с покривната плоскост - при сгради със стрехи; до котата на горната повърхност на корниза - при сгради с корнизи; до котата на най-високата точка на ограждащите стени — при сгради без корнизи и без стрехи“.

С така проектираната сграда се превишава задължителната кота корниз - 53,38, определена с РУП, като котата корниз на ново-проектираната сграда става абс. кота 53,72., т.е. височината на предвидената сграда по всички фасади се задига с 0,34м., в нарушение на разпоредбата на чл.108, ал. 1, изр.2, вр. с чл. 113, ал.4, т.2 от ЗУТ, съгласно който „работният устройствен план определя точно необходимите силуети, изясняващи: максималните височини на сградите и билата им в абсолютни коти; броя на етажите; формата и наклона на покривите и архитектурната връзка между сградите с оглед на правилното архитектурно-пространствено оформяне.

Също така, видно от графичната част на действащия ПУП-ПРЗ и РУП за УПИ 1-1424, не е предвидено изграждане на подземно застрояване, извън застроената площ на основното застрояване за имота. От главния архитект на община Варна също няма издадена виза за проектиране, съгласно чл.140 от ЗУТ, във връзка с чл.134, ал.6 от ЗУТ, с която да е разрешено изграждане на подземно застрояване извън застроената площ на основното застрояване в УПИ 1-1424.

От чертежите на разпределенията на подземните етажи и от разрез 2-2 на съгласувания и одобрен инвестиционен проект по част „Архитектура“, обаче се установява, че в УПИ 1-1424 е предвидено подземно застрояване - 4 подземни етажа, което излиза извън застроената площ на основното застрояване в имота. Горното е в нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1, изр.2 от ЗУТ, във вр. с чл.75, ал.2 от Наредба №7/22.12.2003г, за правила и нормативи за устройство на отделните видове

територии и устройствени зони /ПНУОВТУЗ/, съгласно която с ПУП се определят линии на надземното застрояване и линии на подземното застрояване.

В чертеж „План изкоп“ от проекта по част „Конструктивна“ е вписана забележка „Преди изпълнение на укрепването следва да се изпълни водопонижение по допълнителен проект“. Изработването на допълнителен проект за водопонижение/водочерпене, в проекта по част „Конструктивна“ и в ИГП, е определено като задължително мероприятие за извършване на изкопните работи. Такъв проект обаче не е приложен и няма данни как ще се извърши водочерпенето на дълбочина 8,5м. под нивото на подпочвените води. Въпреки трудните условия на фундиране в ПБЗ също не е указан начина на водочерпене. Предвид липсата на проект за водопонижение/водочерпене не са изпълнени изискванията на чл.169, ал.1, т.1 от ЗУТ за гарантиране на устойчивостта на земната основа при изкопните работи. Проверката на съответствието на инвестиционния проект с изискванията на нормативните актове по всяко от основните изисквания към строежите по чл.169, ал.1 от ЗУТ и изискванията на чл.169, ал.3 от ЗУТ е задължително условие за законосъобразност на ОСИП, съгласно чл.142, ал.5, т.3 от ЗУТ.

Също така, в административната преписка по издаденото разрешение за строеж няма наличие на положително становище на органите на държавния здравен контрол за инвестиционни проекти за обекти по Закона за храните и обекти с обществено предназначение по смисъла на §1, т.9, буква „в“ от допълнителните разпоредби на Закона за здравето. Съгласно текста на цитираната разпоредба „обекти с обществено предназначение“ са: места за настаняване - хотели, мотели, апартаментни туристически комплекси, вилни селища, туристически комплекси, вили, семейни хотели, хостели, пансиони, почивни станции, стаи за гости, апартаменти за гости, къщи за гости, бунгала, къмпинги, както и туристически хижи, туристически учебни центрове и туристически спални. За тях, на основание чл.34 и чл.35 от Закона за здравето и чл.19, ал.1 от Наредба №36/21.07.2009г. за условията и реда за упражняване на държавен здравен контрол, се издава здравно заключение за оценка на инвестиционен проект (Приложение №5 към чл.19 от наредбата.)

В раздел „Съответствия“ от комплексния доклад, изготвен от фирма „ЕВРОСТАНДАРТ“ ЕООД, горните обстоятелства не са коментирани. В доклада формално са изброени наличните документи, посочени са техническо-икономическите показатели на имота и строежа: площ, застроена площ, разгъната застроена площ и постигнатите с проекта градоустройствени показатели, и въз основа на това, в т. I и от раздела е дадено заключение, че проекта е в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план. В т. III, т.1 от същия раздел, формално е изброено с кои нормативни документи са съобразени предвидените строително монтажни работи по част „Конструктивна“. В т. VII от раздела, е записано, че „за вида строеж, предмет на оценката, няма специфични изисквания

В така изготвената от „ЕВРОСТАНДАРТ“ ЕООД, положителна оценка на

инвестиционните проекти с изискванията на чл.142, ал.5 от ЗУТ, обаче не са взети предвид задължителните линии за запазване на ограждащите стени на сградата, линиите на подземното застрояване, както и височините на сградата, определени с действащия ПУП-ПРЗ и РУП за имота. Не е отчетена необходимостта от изработване на допълнителен проект за водопонижение/ водочерпене, както и липсата на такъв. Погрешна е и констатацията, че „за вида строеж, предмет на оценката, няма специфични изисквания

Съобразно направените констатации, против „Евростандарт” ЕООД бил съставен АУАН затова, че е извършил оценка за съответствие на всички части на инвестиционните проекти със съществените изисквания към строежите на строеж, без да оцени съответствието на инвестиционния проект с предвижданията на ПУП и ПРЗ в нарушение на изискванията на чл.142 ал.5 т.1, т.3 и т.7 от ЗУТ

Въз основа на съставения акт, против „Евростандарт” ЕООД било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което наказващият орган приел изцяло описаните в него фактически констатации и приел, че от страна на дружеството е допуснато нарушение на чл.142 ал.5 т.1 т.3, т.7 от ЗУТ. Поради това и на основание чл.237 ал.1 т.6 от ЗУТ на „Евростандарт” ЕООД, била наложена „Имуществена санкция” в размер на 20 000лв.

В хода на съдебното производство бе разпитана свид. К.-актосъставител, чиито показания съдът кредитира като дадени безпристрастно, пълно и обективно.

В хода на съдебното производство бе назначена съдебно техническа експертиза. Съдът не кредитира заключението на вещото лице, както и направеното от него изложение в съдебна зала. Заключението на вещото лице е противоречиво и непълно, същото по никакъв начин не спомага за разкриване в пълнота на фактическата обстановка.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства по административно наказателната преписка, събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат различни изводи.

При така установената по делото фактическа обстановка и въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, съдът прави следните **правни изводи:**

Въззивната жалба е депозирана в законния срок и от легитимен субект, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество се преценява като неоснователна.

Наказателното постановление № 01-ДНСК-40/ 28.03.2022г. е издадено от компетентен орган- от заместник началник на ДНСК-София, съгласно Заповед на Началника на ДНСК-София. Актът също е съставен от компетентно лице, съобразно разпоредбата на чл.238 ал.2 т.2 от ЗУТ.

В хода на административно-наказателното производство не са били допуснати твърдяните съществени процесуални нарушения. Наказателното постановление е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН. Вмененото във вина на въззивника нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава.

Съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя за допуснати в хода на производството нарушения на правилата на ЗАНН. Както в акта за нарушение, така и в наказателното постановление е посочено време на извършване на деянието – а именно – 24.09.2021г., която е посочена като дата на подаване на заявлението за разглеждане и одобряване на техн. проект, предружено с изготвения от жалбоподателя доклад. Това е датата на депозиране на доклада ведно със заявлението пред съответния орган- Община Варна. В тази връзка съдът намира, че датата на извършване на нарушението е правилно определена.

Неоснователни са и твърденията, че в акта и постановлението не е посочено място на извършване на нарушението, тъй като и в двата акта е посочено изрично, че проверката е извършена по представени документи в Община – Варна и РДНСК – Варна, част от които е изготвената оценка за съответствие от „Евростандарт”ЕООД, чието седалище и адрес на управление е в гр.Варна. Това сочи, че мястото на нарушението е достатъчно конкретизирано, като без значение е дали то е извършено в офиса на дружеството или на друго място в града. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че са допуснати нарушения на чл. 42, т. 7 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, поради липса на описание на обстоятелствата, при които се твърди, че е извършено нарушението. От съдържанието на акта и постановлението се установява, че са описани всички съществени белези на твърдяното нарушение, както и обстоятелствата, при които е извършено, като са посочени и конкретните разпоредби, които са нарушени. На следващо място в чл. 40, ал. 4 ЗАНН изрично е предвидено, че актът може да се състави и в отсъствие на свидетели когато нарушението е установено въз основа на официални документи, какъвто е настоящия случай. Наказващият орган е извършил разследване на спорните обстоятелства, съдържащи се в депозираното срещу акта възражения. Това се установява от текста на постановлението, в което именно те са били посочени и след обсъждане мотивирано приети за неоснователни. Поради това съдът не приема възраженията в тази насока за основателни.

В конкретния случай от кредитираните и събрани писмени и гласни доказателства, съдът приема, че проектирания плътен пърапетнад кота корниз 53,38

определен с РУП не представлява част от допустимите архитектурно –художествени елементи по смисъла на чл.93 ал.2 от Наредба №7 за ПНУОВТУЗ. Същият е проектиран по цялата фасада и неговата функция е да предотвратява опасност от падане от височина и няма характер на архитектурно-художествен елемент. На второ място съдът намира, че изискването за изобразяване на подземно застрояване в ПУП е регламентирано в чл.75, ал.2 от Наредба №7 за ПНУОВТУЗ. Цитираната разпоредба е материално правна, а съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на постановяването му. В случая, ПУП-ПРЗ и РУП е одобрен със заповед № Г127/21.03.2015г., а не през 2008г., поради което релевантен за спора е актуалния текст на закона, при чието действие органът е следвало да се произнесе, т.е. да одобри или да откаже да одобри ПУП-а, а не разпоредбите действали към момента на неговото разработване. Съобразно събраните по делото писмени и гласни доказателства съдът намира, че описаното в постановлението нарушение е било извършено от „Евростандарт“ ЕООД. Съгласно ал.5, на чл.142 от ЗУТ, оценката обхваща проверка за съответствие със: Оценката обхваща проверка за съответствие с т.1. предвижданията на подробния устройствен план; т. 3. изискванията на нормативните актове по всяко от основните изисквания към строежите по чл. 169, ал. 1 и изискванията по чл. 169, ал. 3; т.7 други специфични изисквания към определени видове строежи съгласно нормативен акт, ако за обекта има такива. Съдът намира, че дружеството –жалбоподател е извършило вмененото му административно нарушение, след като от събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства се установява, че то се е доверило на отразените в издадената виза за проектиране обстоятелства, без да извърши съответната проверка. Следва да се има в предвид, че задачата която му е била възложена и изискванията на закона са консултанта да извърши оценка за съответствие на изготвения инвестиционен проект, тоест той е длъжен да провери всички факти и обстоятелства, които са посочени в проекта, включително и относно налице ли е действащ ПУП, кога и с кои административен акт е одобрен, влязъл ли е в сила и налице ли е съответствие между предвижданията на ПУП и проекта. Самата виза за проектиране се издава от главния архитект на общината и тя служи на възложителя да бъде изготвен инвестиционния проект, но на нейна база не би могло да се извършва преценка за съответствие по смисъла на чл.142 от ЗУТ, доколкото в това производство експертния съвет на одобряващата администрация, съответно лицензираната фирма-консултат имат задължението да извършат цялостна проверка на инвестиционния проект, включително и на данните посочени във визата за проектиране. В допълнение на изложеното следва да се има в предвид и че след като от събраните в хода на производството доказателства се установява, че въззивника е изготвил оценка за съответствие на инвестиционния проект, в която по отношение на предвижданията на ПУП неправилно е прието, че е налице съответствие, то той е извършил административното нарушение,

за което е санкциониран с оспореното наказателно постановление, като причините които са довели до тази неправилна преценка са ирелевантни. Дружеството не е изпълнило задължението си като лицензирана фирма-консултант да провери съответствието на инвестиционния проект с предвижданията на действащия ПУП. Отговорността на търговските дружества е безвиновна и за да бъде ангажирана е достатъчно само обективно да бъде констатирано неизпълнение на определеното задължение, поради което въпроса за вината не следва да бъде обсъждан.

Поради изложеното до тук съдът намира, че от страна на „Евростандарт“ ЕООД е било допуснато твърдяното в постановлението нарушение, тъй като дадената оценка за съответствие на всички части на инвестиционния проект е била в несъответствие със съществените изисквания на строежите и е била изготвена в нарушение на чл.142 ал.5 от ЗУТ.

Съдът счита, че при преценка дали се касае за маловажен случай е необходимо да се обсъди степента на обществена опасност на нарушението, като негово обективно качество, за да бъде социално необходимо и оправдано да се прибегне до прилагане на административно наказателната отговорност. В конкретния случай съдът намира, че конкретното нарушение не може да се квалифицира като маловажно, тъй като то по нищо не се отличава от останалите от същия вид. Следвало е жалбоподателят да има дължимото законосъобразно поведение за спазване на принципите, условията и реда на ЗУТ. Поради изложеното до тук, съдът намира че извършеното нарушение не следва да се приема като маловажно.

Санкционната разпоредба на чл. 237, ал. 1, т. 6 от ЗУТ предвижда началникът на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице да налага имуществена санкция на лице, извършило оценка за съответствие на инвестиционен проект в нарушение на изискванията на чл. 142, ал. 5 и/или при упражняване на строителен надзор допуснало изпълнение на незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2 - в размер от 5000 до 50 000 лв. В конкретния случай наложената санкция на жалбоподателя е над минималния предвиден в закона размер и според съда е неправилно определена от административно – наказващият орган. По делото липсват данни за подобни нарушения на законодателството от страна на жалбоподателя, което обстоятелство говори за едно като цяло правилно отношение на същия към установения правов ред в страната. Поради тази причина, съдът намира, че санкция определена в минималния предвиден от закона размер, напълно би способствал за постигане на целите, предвидени в разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН. В тази връзка съдът счита, че наложеното наказание Имуществена санкция следва да



бъде намалено на 5000 лева.

Позовавайки се на влязлата в сила разпоредба на чл.63, ал.3 от ЗАНН на 04.12.2019г. процесуалния представител на жалбоподателя е направил искане преди края на съдебното заседание за присъждане на разноските по делото. Същото искане е направил и процесуалния представител на въззиваемата страна. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.3 ЗАНН страните имат право на разноски. Въпроса за възлагането на разноските в административно наказателния процес е изрично уреден в чл. 63, ал.3 ЗАНН, а именно по реда на АПК, което изключва приложението на принципа на чл. 189, ал.3 НПК. В АПК въпросът за възлагането на разноските е уреден в чл. 143, в който е посочено, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Подателят на жалбата има право на разноски по ал. 1 и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт. Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв.

Липсва обаче изрична уредба как следва да се процедира, ако искането за отмяна на административен акт е частично уважено и частично отхвърлено. По този въпрос съгласно препращащата норма на чл. 144 АПК приложение намират общите правила на чл. 78 ГПК, в който е проведен принципът, че страните имат право на разноски съразмерно с уважената, респективно отхвърлената част от искането. Свидетелство, че именно това е законовата идея е и нормата на чл. 136 АПК, съгласно която разноските за общия представител се понасят от административния орган съобразно уважената част от оспорването. При приложение на този принцип и двете страни в настоящото производство биха имали право на разноски по съразмерност, пропорционално на уважената/отхвърлената част от жалбата.

Искания за разноски са направени от страните и са представени списъци с разноски. Според съда с оглед изхода на делото следва да се присъдят разноски на двете страни по съразмерност.

В случая жалбоподателя е направил разходи за защитник-1200 лева и внесен депозит за експертиза в размер на 350 лева , обща сума на разноските в размер на 1550 лева. Тъй като санкцията наложена на жалбоподателя се намалява от 20000 лева на 5000 лева следва и частично да се уважи искането на разноски за защитник. Затова съразмерно с размера на изменената част на НП следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника, като на последния следва да бъдат присъдени съд. разноски за адв. възнаграждение, намалени пропорционално съобразно изменения размер на административната санкция, а именно сумата 1162,50 лева.

Същевременно въззиваемата страна ДНСК гр.София също е направила разноски –поискала е ю.к. възнаграждение. В контекста на приложението на цитираната разпоредба към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на АНО, съизмеримо с размера изменената част на НП. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Като взе предвид, че производството по делото представлява фактическа и правна сложност изискваща специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО, проведени са три съдебни заседания, в което е участвал процесуален представител на ДНСК, намира, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в максималния размер, предвиден в нормата на чл.27е от Наредбата, а именно сумата от 150 лева. В съответствие с правилото на чл. 78а ал.3 вр. с ал.1 от ГПК, съдът намира, че следва да присъди заплащане на разноските за юрисконсултско възнаграждение, намалени пропорционално съобразно изменения размер на административната санкция, а именно сумата от 37,50 лева. Предвид гореизложеното, съдът

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

## **РЕШИ:**

**ИЗМЕНЯ** Наказателно Постановление № В-01-ДНСК – 40/ 28.03.2022г., издадено от Зам. Началника на ДНСК, с което за нарушение на чл.237 ал.1 т.6 от ЗУТ, на „Евростандарт”ЕООД е наложено административно наказание „Имуществена

санкция” в размер на 20 000 лв., на осн.чл.237 ал.1 т.6 от ЗУТ, като намалява размера на наложеното наказание **"ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ" НА 5000 ЛЕВА.**

**ОСЪЖДА** "Евростандарт" ЕООД да заплати на ДНСК гр.София сумата от 37,50 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

**ОСЪЖДА** ДНСК гр.София да заплати на "Евростандарт" ЕООД сумата от 1162,50 лева, представляваща съдебни разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен Съд-Варна, по реда на АПК .

След влизане в сила на съдебното решение, административно-наказателната преписка да се върне на наказващия орган по компетентност.

**Съдия при Районен съд – Варна:** \_\_\_\_\_